

Editorial
Към читателя

УВАЖАЕМИ ЧИТАТЕЛИ,

През последните две години светът, в който живеем, критично се промени. Вълни на пандемията от COVID-19 избухваха и затихваха, въвеждаха се и се отменяха ограничаващи свободата ни мерки, виртуално и материално се оплитаха в сложна екзистенциална амалгама, принуждавайки ни да усвояваме нови модели на поведение и да променяме радикално установените световъзприятия. Липсата на устойчивост, яснота и предсказуемост трайно навлезе в живота ни. Мислите ни се фокусираха основно върху ежедневно случващото се и непрестанно изнепадащите ни предизвикателства, с които неизбежно и мигновено трябваше да се заемаме, за да продължим живота си „нормално“ в неговото ново разбиране. И когато почти започнахме да свикваме с всичко това и успокояващо да се завръщаме към фрагменти от предишния си начин на живот, ни поразих ужасяващият тътен на войната – истинска, неочаквана, кръвопролитна и разрушителна, непонятна и крайно шокираща. Война с глобално разтърсващи последици, заплашваща да се превърне в световна.

Пандемията и войната в Украйна предизвикаха нови разделения и единения, преосмисляне и преоценка на норми и позиции, трескаво търсене на нови светогледни ориентири и травмиращи неясноти по отношение на бъдещето. Животът отново постави на изпитание нашите философски разбирания, теории и концептуални системи. Наред с военните започнаха да воюват като че ли и всички мислещи – тези срещу антитези, аргументи срещу контрааргументи, достоверни срещу фалшиви новини, преднамерени и непреднамерени внушения, манипулации, интриги. Може ли съвременният човек да се ориентира в тази многословна и разногласна територия на военни и словесни операции? Може ли актуалният човешки разум да проумее случващото се и да заеме обективна и справедлива позиция, а и да направи адекватна преценка относно предстоящото – по-близо или по-далечно? Има ли някаква здрава почва, върху която да стъпи лутащият се сред плаващите пясъци на безбройните „истини“, агресивно воюващи от позициите

на своята категоричност и неоспоримост? ... В нас крещят още и още изгарящи въпроси, които не предполагат отговори, а само болезнени и объркващи преживявания.

Но все пак в тази сякаш полудяваща и трудно диагностицируема битийност, съществува твърда земя – земята на нашата разумност, човечност, хуманност, състрадание и съпричастност, на безкористното ни желание за подкрепа на бедстващите и невинно понасящите последствията от войната, на категоричното ни противопоставяне срещу всяка агресия и разрешаване на конфликти с груба, неприемлива за началото на ХХІ век сила, граничеща с бруталност.

Къде е нашето място и каква е нашата, на просветителите – преподаватели и изследователи, мисия в тези времена на духовна и материална нестабилност, светогледна дезориентираност, емоционална уязвимост и разрушителност от всякакъв вид? Най-простият, но вероятно и най-смислен отговор е може би в онази стара мъдрост, която казва, че докато армиите рушат мостове, университетите изграждат такива. Ако военните унищожават, то отдадените на науката, образованието и изкуствата сътворяват. Нашето място е сред съграждащите и отстояващите мирното съревнование. А нашата мисия е да творим хуманни ценности.

Бъдещето е някъде там, отвъд пламъците и пушеците от разрушенията на войната, все още неясно и непредсказуемо. Но то отчаяно се нуждае от нашето съзидателно участие, за да бъде светло и привлекателно отново. Нека дадем своя принос, колкото и да е скромнен, за възстановяването на здравия разум, доброто, мира и разбирателството.

Проф. д-р Георги Апостолов, главен редактор
Prof. Dr. Georgi Apostolov, Editor-in-Chief